

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupíčkové v právní věci žalobce: **ZVU Engineering a. s.**, se sídlem Pražská třída 155, Hradec Králové, zastoupen JUDr. Tomášem Skoumalem, advokátem se sídlem Ulrichovo náměstí 737/3, Hradec Králové, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 7. 1. 2019, č. j. 31 Af 23/2016 - 76,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Finanční úřad pro Královéhradecký kraj, Územní pracoviště v Hradci Králové (dále též „správce daně“), vydal dne 8. 10. 2015 dodatečné platební výměry č. j. 1504758/15/2701-50525-608092, č. j. 1504796/15/2701-50525-608092, a č. j. 1504806/15/2701-50525-608092, kterými žalobci doměřil daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období let 2011, 2012 a 2013 v celkové výši 214 700 Kč a současně jej informoval o jeho zákonné povinnosti uhradit související penále v celkové výši 42 940 Kč (dále též „dodatečné platební výměry“). Správce daně daň doměřil, neboť nesouhlasil s postupem žalobce, který v daňových přiznáních za předmětná daňová období zahrnul osobní náklady související s dovolenou zaměstnanců podílejících se na řešení projektů výzkumu a vývoje (dále též „VaV“) do odčitatelné položky podle § 34 odst. 4 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění účinném pro rozhodné období (dále též „zákon o daních z příjmů“).

[2] Odvolání žalobce proti dodatečným platebním výměrům bylo zamítnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 3. 2016, č. j. 11521/16/5200-11435-711926 (dále též „rozhodnutí o odvolání“). Žalovaný přisvědčil správci daně v tom, že žalobce měl při uplatňování nákladů souvisejících s realizací projektů VaV uplatnit jako odečet na VaV pouze alikvotní část mzdových nákladů, jež byly skutečně vynaloženy při realizaci VaV, tj. bez náhrad za dovolenou. Pokud totiž zaměstnanec čerpá dovolenou, pak nevykonává pro zaměstnavatele žádné pracovní úkony, nemůže se tedy ani podílet na realizaci projektů VaV.

II.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí o odvolání žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové (dále též „krajský soud“). Krajský soud žalobě vyhověl, zrušil rozhodnutí o odvolání a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Přisvědčil totiž žalobnímu tvrzení žalobce, že z pohledu § 34 odst. 4 zákona o daních z příjmů není důvod hodnotit odlišně náklady na mzdy a náklady na náhrady za dovolenou. Zaměstnavatel totiž musí kromě nákladů na mzdy svých zaměstnanců podílejících se na projektech VaV vynakládat i náklady na náhrady za dovolenou. Náhrada mzdy za dovolenou pro daňový subjekt představuje povinný zákonný náklad práce, stejně jako mzda nebo jiné povinné odvody (na sociální a zdravotní pojištění). Není zde proto důvodu pro odlišné daňové režimy těchto plateb. Čas strávený zaměstnancem na dovolené je nezbytný k tomu, aby tento zaměstnanec mohl plnit úkoly při realizaci projektů VaV. Náklady na náhrady mzdy za dovolenou tudíž představují náklady vynaložené v přímé souvislosti s řešením projektu VaV. Nemožnost vyloučení nákladů na náhrady mzdy za dovolenou pak nelze dovozovat ani ze znění § 34 odst. 4 zákona o daních z příjmů, ani ze souvisejícího pokynu Ministerstva financí ze dne 3. 10. 2005, č. j. 15/96 003/2005, k jednotnému postupu při uplatňování ustanovení § 34 odst. 4 a 5 zákona o daních z příjmů (dále též „pokyn D-288“), neboť tento nemůže zavést omezení práv daňových subjektů nad rámec zákona.

III.

[4] Žalovaný rozsudek krajského soudu napadl kasační stížností z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[5] Uvedl, že výdaj (náklad) lze uplatnit v rámci odčitatelné položky VaV za kumulativního splnění následujících podmínek: musí se jednat o náklad vynaložený na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů; výdaj musí být evidován odděleně; jedná se o výdaj, který poplatník vynaložil při realizaci projektů VaV; nejedná se o výdaj, jehož uplatnění v rámci předmětné odčitatelné položky zákon výslovně vylučuje. V projednávané věci je přitom sporné zejména to, zda je náhrada mzdy za dovolenou nákladem souvisejícím s realizací projektů VaV. Dle názoru stěžovatele z jazykového výkladu zákona plyne, že zde musí být přímá a bezprostřední vazba na samotnou realizaci projektu VaV. Ta ovšem v případě náhrad mezd za dovolenou chybí, neboť zaměstnanci během dovolené nepracují a nevykazují činnost na projektu VaV, nýbrž regenerují síly. Stěžovatel nepochybně pracovní právní rovinu věci (povinnost zaměstnavatele poskytnout zaměstnanci dovolenou), nicméně pracovní právní rovina se nemusí plně promítnout do roviny daňové. Stěžovatel dále uvedl, že z účelu

pokračování

odčitatelné položky VaV plyne, že zákonodárce toto daňové zvýhodnění koncipoval tak, že do něj zahrnul pouze náklady, které směřují přímo k podporované činnosti. Z tohoto důvodu nebylo v textu zákona o daních z příjmů nutné náklady na náhrady mezd za dovolenou výslovně vylučovat. Ostatní položky výslovně v textu zákona vyloučené z odčitatelné položky VaV na rozdíl od náhrad za mzdy za dovolenou splňují podmínku vazby na realizaci projektu VaV (proto jsou v zákoně z předmětné odčitatelné položky explicitně vyloučeny). Podle stěžovatele tudíž náhrady mezd za dovolenou nelze uplatnit jako odčitatelnou položku VaV podle § 34 odst. 4 zákona o daních z příjmů. Z tohoto důvodu není pokyn D-288 v rozporu se zněním zákona. Ke stejnému závěru ostatně dospěl Krajský soud v Českých Budějovicích v rozsudku ze dne 15. 10. 2018, č. j. 51 Af 32/2017 - 31. Stěžovatel dále tvrdil, že výklad krajského soudu by mohl vést k absurdním situacím, ve kterých by mělo dojít k uplatnění odčitatelné položky za náhradu mzdy za dovolenou i v případě zaměstnance, který by na projektu VaV odpracoval jednu hodinu a následně by v průběhu celého projektu čerpal dovolenou. Stěžovatel konečně poukazoval i na praktické obtíže spojené s výkladem krajského soudu. Za dobu čerpání dovolené náleží zaměstnanci náhrada mzdy nebo platu ve výši průměrného výdělku. Průměrný výdělek se pak určuje z hrubé mzdy zúčtované k výplatě v rozhodném období, kterým je předchozí kalendářní čtvrtletí. Náhrada mzdy za dovolenou tudíž může být vypočtena na základě mzdy za období, ve kterém zaměstnanec na projektu VaV vůbec nepracoval. Dle stěžovatele je nepřijatelné, aby na jednu stranu byla po poplatníkovi vyžadována oddělená a průkazná evidence nákladů vynaložených na projekt VaV, a na druhou stranu byl do projektu VaV zahrnut náklad, který je vypočten průměrem, a nikoliv podle skutečně odvedené práce (jako v případě mezd). Z judikatury přitom plyne, že vedení evidence mzdových nákladů musí být přesné, jednoznačné a prokazatelné.

[6] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

IV.

[7] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil. Zaslal Nejvyššímu správnímu soudu pouze dva články z Hospodářských novin a výňatek z odborného článku uveřejněného v Bulletinu Komory daňových poradců ročník 2017/09.

V.

[8] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Spornou otázkou je, zde lze do odčitatelné položky VaV dle § 34 odst. 4 zákona o daních z příjmů (ve znění účinném pro rozhodné období) zahrnout i náklady v podobě náhrady mzdy za dovolenou.

[11] Dle § 34 odst. 4 zákona o daních z příjmů: *[o]d základů daně lze odečíst 100 % výdajů (nákladů), které poplatník vynaložil v daném zdaňovacím období nebo období, za které se*

podává daňové přiznání, při realizaci projektů výzkumu a vývoje, 73a) které mají podobu experimentálních či teoretických prací, projekčních či konstrukčních prací, výpočtů, návrhů technologií, výroby funkčního vzorku či prototypu produktu nebo jeho části a na certifikaci výsledků dosažených prostřednictvím projektů výzkumu a vývoje. Pokud vynaložené výdaje (náklady) souvisejí s realizací projektů výzkumu a vývoje 73a) pouze zčásti, je možné od základů daně odečíst pouze tuto jejich část. Výdaje (náklady), které lze odečíst od základu daně, musí být výdaji (náklady) vynaloženými na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů a musí být evidovány odděleně od ostatních výdajů (nákladů) poplatníka. Tento odpočet nelze uplatnit na služby, licenční poplatky (§ 19 odst. 7) a nehmotné výsledky výzkumu a vývoje pořízené od jiných osob s výjimkou výdajů (nákladů) vynaložených za účelem certifikace výsledků výzkumu a vývoje, a dále na ty výdaje (náklady), na které již byla i jen zčásti poskytnuta podpora z veřejných zdrojů.

[12] Dle § 222 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění účinném pro rozhodné období (dále též „zákoník práce“): *[z]aměstnanci přísluší za dobu čerpání dovolené náhrada mzdy nebo platu ve výši průměrného výdělku. Zaměstnancům uvedeným v § 213 odst. 4 může být tato náhrada mzdy nebo platu poskytnuta ve výši průměrného výdělku odpovídajícího průměrné délce směny. Dle odst. 2 téhož ustanovení „[z]aměstnanci přísluší náhrada mzdy nebo platu za nevyčerpanou dovolenou pouze v případě skončení pracovního poměru.*

[13] Dle § 348 odst. 1 zákoníku práce: *[z]a výkon práce se považuje doba a) kdy zaměstnanec nepracuje pro překážky v práci, s výjimkou doby pracovního volna poskytnutého na žádost zaměstnance, bylo-li předem sjednáno jeho napracování, a doby, po kterou byla práce přerušena pro nepříznivé povětrnostní vlivy, b) dovolené, c) kdy si zaměstnanec vybírá náhradní volno za práci přesčas nebo za práci ve svátek, d) kdy zaměstnanec nepracuje proto, že je svátek, za který mu přísluší náhrada mzdy, popřípadě za který se mu jeho mzda nebo plat nekrátí.*

[14] Zdejší soud se výkladem daných právních norem, resp. otázkou, zda lze do odčitatelné položky VaV zahrnout i náhrady mezd za dovolenou zabýval v nedávném rozsudku ze dne 10. 12. 2019, č. j. 1 Afs 429/2018 - 41 (dále též „rozsudek sp. zn. 1 Afs 429/2018“).

[15] V uvedeném rozsudku dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že náklady na náhrady mezd lze zahrnout do položky odčitatelné od základu daně podle § 34 odst. 4 zákona o daních z příjmů. Po rozboru unijního aspektu věci a zdůraznění práva na placenou dovolenou Nejvyšší správní soud uvedl, že „[n]árok na placenou dovolenou je v českém právním řádu podmíněn konáním práce, resp. odpracováním určitého počtu (objemu) hodin (srov. § 212 a násl. zákoníku práce). Práce se přitom vykonává i při uskutečňování projektu VaV. Evidence vykonané práce na projektu je dokonce zákonnou podmínkou možnosti si vynaložené výdaje uplatnit.

Je-li s ohledem na odpracované hodiny na výzkumných a vývojových pracích (na vykonanou práci) zřejmé, že dle zákoníku práce vzniká nárok na dovolenou, není racionálního důvodu tento výdaj nepovažovat za výdaj související s realizací projektu VaV. Jde o náklad stanovený zákonem za práci (realizaci činnosti, a to i vědecko výzkumné či výzkumně vývojové), nikoliv za „nepřítomnost v práci“ či „zotavování se“.

pokračování

Fakticky nejde o nic jiného než rozložení úhrady ceny práce v čase. Nárok na dovolenou a náhradu mzdy v době dovolené vzniká při výkonu práce (simultánně), jde o cenu práce, kterou zaměstnavatel proplácí v zákonem stanoveném časovém úseku (v době čerpání dovolené nebo při ukončení pracovního poměru). Takto nastavená výplata mzdy zaručuje zaměstnanci pravidelnost a stabilitu příjmu.

Otázka dovolené a náhrady za ní „přímo“ souvisí s realizací projektu. Pokud totiž zaměstnanec namísto dovolené pracuje na projektu výzkumu a vývoje, ten dokončí, a zaměstnavatel mu tak dle § 222 odst. 2 zákoníku práce nevyčerpanou dovolenou proplatí, jsou výdaje na práci odvedenou na projektu přímo spjaté i s proplacením nevybrané dovolené (jde o část mzdy za práci). Zaměstnavatel si je bude moci uplatnit dle § 34 odst. 4 zákona o daních z příjmů, neboť jde o odměnu za vykonanou práci na projektu. Pokud by bylo mezi dvěma výše uvedenými situacemi činěno rozdílu (náhrada mzdy za dovolenou a proplacení nevyčerpané dovolené), docházelo by k motivování k účelovému popření základního sociálního práva Evropské unie. Zaměstnavatelé (zprostředkovaně i zaměstnanci) by totiž byli finančně motivováni k tomu, aby dovolená nebyla čerpána. Pro správce daně, potažmo státní rozpočet, jde přitom o situaci zcela neutrální, neboť buď bude uznán odpočet z náhrady mzdy za uskutečněnou dovolenou, nebo z proplacené náhrady za nevyčerpanou dovolenou.

Náhrada mzdy za dovolenou představuje povinný náklad práce. Neexistuje proto, jak správně uvádí Krajský soud v Hradci Králové v rozsudku č. j. 31 Af 23/2016 - 76 (tj. v rozsudku napadeném nyní projednávanou kasační stížností - poznámka soudu), žádný racionální důvod, proč by tyto náklady měly mít odlišný režim od ostatních zákonem stanovených nákladů práce. Zdravotní a sociální pojištění souvisí taktéž se základními zákonnými požadavky na možnost vykonávat práci, tedy realizovat projekt. Jejich souvislost, resp. „přímá“ souvislost, s realizací projektu, je navíc ve srovnání s náhradou za dovolenou stejná, ne-li menší. Platby pojistného tvoří rovněž povinné náklady práce.

Konečně je nutné připomenout, že cílem podpory výzkumu a vývoje bylo a je „podpořit provádění výzkumu a vývoje vlastními pracovníky, a tím tedy zvýšit zájem podnikatelských subjektů o kvalifikované zaměstnance, což může pozitivně vést ke zvýšení poptávky po vysoce vzdělaných pracovních silách a tudíž i ke zvýšení jejich zaměstnanosti“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2018, č. j. 1 Afs 97/2018 - 41). Zaměstnávání kvalifikovaných pracovníků je přirozeně spjato i se zvýšením osobních nákladů daňového subjektu (zaměstnavatele) a poskytnutí všech zákonných výhod, které jsou podmínkou výkonu práce a jejichž nedodržování se trestá (úhrada sociálního a zdravotního pojištění, poskytnutí pracovních pomůcek, placenou dovolenou...).

Stěžejní pro samotný výzkum a vývoj je jeho realizace prováděná kvalifikovanými zaměstnanci (resp. lidskými vědeckovýzkumnými silami). Práce vykonávaná lidmi s sebou neodmyslitelně nese osobní mzdové, resp. personální náklady. Ty tradičně daňové zákony považují za výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů (zde dle § 24 zákon o daních z příjmů). Není žádných pochyb o tom, že náhrada mzdy za dovolenou je právě oním nákladem vynaloženým na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů, jinak řečeno je jeho součástí (existuje zde „přímá“ souvislost se zdanitelným příjmem). Na jeho základním charakteru nic nemění ani „připíchnutá“ omezující podmínka, že práce byla vynaložena při realizaci projektu VaV. Soud proto neshledává žádný důvod, proč by personální náklady uznatelné dle § 24 zákona o daních z příjmů neměly být uznatelné i dle § 34 téhož zákona.

V neposlední řadě samotný zákoník práce, ze kterého vychází žalovaný ve svém rozhodnutí, považuje dobu dovolené za výkon práce (§ 348 odst. 1).

Výklad zastávaný žalovaným neodpovídá ani smyslu zavedení podpory VaV (zvýšení konkurenceschopnosti a udržení kvalifikovaných zaměstnanců), ani smyslu úpravy tohoto

institutu v zákoníku práce (ochrana práva na placenou dovolenou). Tento výklad jde i proti podmínkám stanoveným v zákonu o daních z příjmů, neboť „placená dovolená“, resp. nárok na ni, vzniká při realizaci projektu VaV uskutečněním pracovní činnosti, je daňově uznatelným nákladem a lze ji jednoduše (odděleně) doložit, vykázat a evidovat (např. „placená dovolená za VaV“). [...]

Zákonodárce zvolil jako významný nástroj k „povzbuzení“ výzkumu a vývoje daňové odpočty. Při vědomí, že náklady, které daňové subjekty uplatňují zpravidla jako náklady vynaložené na dosažení, zajištění a udržení příjmů (§ 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů), se stanou ještě odčitatelnou položkou až do výše 100% sloužící jako nepřímá podpora výzkumné a vývojové činnosti (při splnění dalších podmínek uvedených v § 34, § 34a až § 34e citovaného zákona. Náhrada mzdy za dovolenou je způsobilá být výdajem vynaloženým v souvislosti s realizací VaV, je proto uplatnitelná v režimu § 34 odst. 4 zákona o daních z příjmů jako výdaj na podporu VaV. Je součástí povinného nákladu práce, který musí zaměstnavatel vynaložit, aby získal a udržel kvalifikované zaměstnance a motivoval je k výzkumné a vývojové činnosti. Tento účel je v souladu se záměrem státu podporovat takové činnosti, zvýšit zájem podnikatelských subjektů o kvalifikované zaměstnance, s cílem zvýšit poptávku po kvalifikované práci a zlepšit tak konkurenceschopnost na zejména mezinárodním trhu.

Argumenty žalovaného uměle oddělující samotný výkon práce (a v jejím rámci výzkum a vývoj) od dovolené, během níž se zaměstnanec přece nepodílí na takových činnostech, vyhodnotil kasační soud jako ryze účelové a nepřesvědčivé. Lze je vyvrátit i pouhým jazykovým výkladem zkoumaných zákoných ustanovení, která nepožadují, aby výdaje (náklady) byly vynaloženy na realizaci projektu VaV, nýbrž při realizaci takového projektu. Je zřejmé, že zákon zde nezamýšlel striktně zúžit výdaje na ty, které byly vynaloženy přímo na řešení projektu VaV, nýbrž v (širší) souvislosti s jeho řešením. Jazykový výklad ale nebyl při řešení sporné právní otázky jediný, ani rozhodující.

Kasační soud na základě výše uvedených argumentů dospěl k dílčímu právnímu závěru, že náhrada mzdy za dovolenou patří mezi osobní náklady a je tudíž odčitatelnou položkou na podporu výzkumu a vývoje upraveném v § 34 odst. 4 zákona o daních z příjmů. Odpočet opravňuje daňový subjekt při splnění zákoných podmínek definovaných v § 34a až § 34e citovaného zákona uplatnit tyto náklady nejen jako daňově uznatelné výdaje ve smyslu § 24 odst. 1, ale umožňuje je odečíst od základu daně také ve formě odpočtu, tedy dvakrát; ve druhém případě ovšem jen v části odpovídající prokázanému a odděleně evidovanému poměru běžných pracovních činností a činností prováděných při realizaci projektu výzkumu a vývoje.“

[16] S uvedeným hodnocením se nyní rozhodující senát plně ztotožňuje a jako takové jej přebírá, v důsledku čehož neshledal ani důvod předložit věc rozšířenému senátu zdejšího soudu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2009, č. j. 1 Afs 140/2008 - 77, ze dne 30. 6. 2016, č. j. 4 Afs 65/2016 - 33, ze dne 22. 6. 2016, č. j. 4 As 67/2016 - 53, ze dne 16. 6. 2016, č. j. 9 As 18/2016 - 46, ze dne 22. 3. 2017, č. j. 3 Afs 63/2016 - 36, a usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 1. 2011, č. j. 1 Afs 27/2009 - 98). I podle nyní rozhodujícího senátu je tedy nutné do odčitatelné položky VaV zahrnout i náklady na náhrady mezd (platů) za dovolenou zaměstnanců podílejících se na projektu VaV.

[17] S odkazem na citovanou argumentaci obsaženou v rozsudku sp. zn. 1 Afs 429/2018 je tudíž nutno odmítnout kasační námitky stran nemožnosti subsumpce náhrad mezd za dovolenou pod § 34 odst. 4 zákona o daních z příjmů, stran souladu zákona a pokynu D-288, stran oddělenosti roviny pracovněprávní a roviny daňové a stran nemožnosti vedení adekvátní evidence [jak zdejší soud uvedl v rozsudku sp. zn. 1 Afs 429/2018 dovolenou lze

pokračování

„jednoduše (odděleně) doložit, vykázat a evidovat (např. „placená dovolená za VaV“)]. Pokud pak stěžovatel v kasační stížnosti odkazoval na rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 15. 10. 2018, č. j. 51 Af 32/2017 - 31, je nutné uvést, že právní názor uvedený v tomto rozsudku byl překonán právě rozsudkem zdejšího soudu sp. zn. 1 Afs 429/2018. Ke stěžovatelem modelované situaci zaměstnance pracujícího na projektu VaV jednu hodinu a následně čerpajícího dovolenou, Nejvyšší správní soud uvádí, že se jedná pouze o stěžovatelem konstruovanou hypotetickou situaci. Nejvyšší správní soud přitom není povolán k řešení hypotetických sporů. Jak uvedl rozšířený senát zdejšího soudu „*Běžný judikát neaspiruje na to být ani učebnicí, ani odbornou příručkou detailně vysvětlující všechny možné variace výkladu zákona dle proměňujících se okolností nejrozumnějších případů, které se před soudem mohou v budoucnosti objevit.*“ (viz usnesení ze dne 30. 10. 2018, č. j. 1 Afs 291/2017 - 33, č. 3854/2019 Sb. NSS). Na závěru o možnosti odečtení náhrad mezd za dovolenou v souvislosti s projekty VaV od základu daně přitom nemůže nic změnit ani stěžovatelem připomínaný způsob výpočtu těchto náhrad. Skutečnost, že náhrada mzdy za dovolenou může být v některých případech vypočtena i za období, ve kterém daný zaměstnanec na projektu VaV nepracoval, je odrazem konstrukce právní úpravy a jedná se „pouze“ o technickou okolnost věci, která sama o sobě nemůže vyvrátit argumenty snesené ve věci sp. zn. 1 Afs 429/2018.

[18] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že krajský soud dospěl ke správnému závěru stran možnosti uplatnění nákladů na náhrady mezd za dovolenou do odčitatelné položky VaV podle § 34 odst. 4 zákona o daních z příjmů. Jeho závěry odpovídají závěrům obsaženým v rozsudku ve věci sp. zn. 1 Afs 429/2018, od kterého neshledal soud důvod se odchýlit a v podrobnostech na něj odkazuje.

[19] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

[20] O náhradě nákladů tohoto řízení kasační soud rozhodl ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti neúspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobci (jako úspěšnému účastníkovi řízení) Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal, neboť žalobce v řízení o kasační stížnosti neučinil žádný úkon (kromě zaslání výňatků z tisku, jež neměly na posouzení věci žádný vliv). Žalobce nadto na výzvu soudu ke sdělení a doložení vzniklých nákladů řízení sdělil, že mu vznikly jen ty náklady řízení, které mu byly přiznány rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. prosince 2019

JUDr. Tomáš Foltas

předseda senátu